

Але ж Бог шукає перших. Я весь час думав про запитання Марти. І прийшло друге запитання: «А яка різниця між люблячою і блудницею?» Я раптом усвідомив, що в обох випадках зовні роблять багато схожого. Тільки люблячі роблять, бо люблять. Блудниці ж роблять вигляд, що люблять, і то, поки платять. І тоді я запитав себе: «Що трапиться, якщо Бог перестане мені платити (давати)?»

У наступні місяці я попросив Бога дослідити моє серце і душу, і відкрити істинні мотиви мого служіння і моєї любові до Нього. Чи був я істинним поклонником Бога? І що б сталося, якби Бог припинив благословляти мене і більше нічого не зробив для мене? Чи любив би я Його так само? Я вірю в благословіння Божі, і питання тут не в тому, а в стані і відданості мого серця. Чому я служу Йому? Чи є Його

благословіння для мене дарами люблячого Отця, чи тим заробітком, що я заслужив, бо роблю вигляд, що люблю Його. Чи люблю я Господа безумовно? Потрібно було кілька місяців, щоб прийти до чесних висновків. Ще зараз я постійно перевіряю себе на щирість. Я не завжди розумію, що Він чинить у моєму житті, і думаю, що до кінця ніхто не може пояснити цього. Але більш за все я бажаю бути Його істинним поклонником.

Так хто ж ми: люблячі чи блудниці? У Царстві Бога і на небі немає блудниць. Є, правда, багато колишніх. Прийміть це, як сповідь від колишньої блудниці, бо ніхто нічим не замінить особисті і щирі стосунки з Богом, ім'я Якого – Любов. Прочитайте ще раз те, що написано у Мт. 7:21-23. То хто ж ти? Люблячий, чи просто, за гроші? Час визначитися.

Давид РАЙЗЕР

Ж-л «Любов Божа» №23

ЧИМ НЕБЕЗПЕЧНА ЛЖЕЦЕРКВА

Білл БУРКЕТТ

Цікаво і знаменно, що Дух Святий з апостольських часів попереджав Свою Церкву про небезпеку, яка насувається на неї. У 2-ій та 3-тій главах останньої книги Біблії, що зветься Апокаліпсис, чи Об'явлення святого Іоанна Богослова, міститься послання до семи церков.

Одним із розповсюджених у християнстві тлумачень цих послань є тлумачення, що в них відображена історична перспектива подальшого розвитку Церкви на землі.

Мені уявляється цей процес розвитку таким чином, що з певного часу, починаючи з Фіатирської та Сардійської

церков, у Церкві Христовій має початися внутрішнє духовне розділення, яке в результаті перед другим приходом Христа виллється в утворення на землі Церкви-нареченої, що чекає на Нього, з одного боку, та лжецеркви, яку Апокаліпсис називає великою або вавилонською блудницею. У цьому випадку Лаодикійська та Філадельфійська церкви – не просто два послідовних періоди в історії церкви, а дві різних церкви, які мають існувати одночасно перед самим узяттям Церкви від землі. І якщо одна – Філадельфійська церква, буде узята, то друга – Лаодикійська буде залишена. Якщо це так, то порівнюючи характеристики, дані Святим Духом цим церквам, можна зрозуміти, що бажає бачити Бог і чим Він буде незадоволений у церкві останніх часів, до якої, до речі, належимо і ми з вами.

Аналізуючи стан Лаодикійської та Філадельфійської церков, неважко помітити, що в описанні проблем, про які і ми згадуємо, Дух Святий багато років тому попереджав про цю небезпеку для церкви. Може для когось моє тлумачення семи послань Апокаліпсису буде неприйнятним, то відкладіть його вбік. Не хочу нікому нав'язувати свою думку. Однак характеристики, дані Святим Духом Лаодикійській і Філадельфійській церквам не зміняться. Вони все одно промовлятимуть про небезпеку і трагічний стан Лаодикійської церкви. Давайте ж розглянемо обидві ці церкви детальніше, починаючи з Лаодикійської.

В її життєвих цілях основне – пошук благословіння чи так званого життя з надлишком, про що говорять

її власні слова: «Я багатий, розбагатів, і не маю потреби ні в чому» (3:17). Однак, це лише розмови про життя з надлишком, оскільки насправді церква цього не має і при цьому не розуміє свого трагічного стану (3:18). Незважаючи на цілковиту впевненість у наявності благословінь (а для цього, безумовно, були якісь підстави, чи щось таке, що сприймалося як велике Боже благословіння), церква перебуває у стані абсолютної духовної злиденності. Святий Дух свідчить: «А не знаєш, що ти нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий!» (3:17). «Ти – сліпий, – каже Господь до церкви в Лаодикії, – не розумієш, куди йдеш, Я раджу тобі купити у Мене золота, щоб тобі збагатитися» (3:18).

Чого ж не вистачає церкві в Лаодикії? Дух Божий має на увазі справжню живу віру, що проявляється у здатності приносити плоди праведності, не зважаючи на труднощі, скорботи та спокуси, але ніяк не у процвітанні. Саме випробувану віру, якою можна жити, а не лише щось собі шукати, Писання уподібнює золоту, випробуваному вогнем (1Петр. 1:3-9). І лише про практичну святість і добре сумління може йти мова, коли стосовно віруючих говориться, що вони люди, які набули в Ісусі Христі ввірену їм праведність, ще мають потребу у білих одягах.

А слова «мазю для очей намасти свої очі, щоб бачити» (3:18), без сумніву, вказують на стан церкви в Лаодикії, що прямо пов'язаний зі втраченою духовних орієнтирів і вибору облудних цілей і пріоритетів у її слідуванні за Господом.

Таке збочення сталося через заміну євангельських цілей на земні цінності ілюзорного процвітання: «Я багатий, розбагатів і ні в чому не маю нужди». Це і призвело Лаодикійську церкву до того, що присутність Святого Духа у її житті стала практично малопомітною, а такий духовний стан неприйнятний для Бога. І Він закликає її до глибокого покаяння.

Ревне устремління до Господа.

Опис стану, в якому перебуває Філадельфійська церква, цілком протилежний стану церкви в Лаодикії. Про неї написано, що вона хоч і небагато має сили, але з написаного у посланні ясно, що мова йде не про байдужість до Божої сили, а про зовсім іншу духовну орієнтацію, яка панує у Філадельфійській церкві. Ця відмінність характеризується тим, що у Філадельфії панує постійне ревне устремління до Господа, вона не перестає чекати Його приходу, і її чекання супроводжує справжнє терпіння. Тобто в Філадельфійській церкві перше місце займає палке бажання цілком присвятити себе Господу і, пройшовши через тісні ворота, йти вузьким шляхом, поклоняючись Богу в душі та істині. Саме для цієї мети церква має потребу в силі. Тут ніяк не йдеться про байдужість до сили Божої, а лише про правильну євангельську розстановку акцентів, коли силою, якої вони шукають, є Сам Бог.

І хоч у людей, мислячих ліберально, таке розуміння духовних речей викликає лише критику й глузування, Бог бачить нужди Своєї церкви, яка стоїть в істині, й обіцяє поповнити їх. Бог

при цьому не обов'язково робить церкву видимо сильною для оточуючих, але являє Свою силу скрізь, де Його народ має у цьому нужду.

Те, про що Дух Святий попередив народ Божий на прикладі Лаодикійської церкви ще на зорі християнства, прийшло як спокуса Христової Церкви через харизматичні рухи з проникненням ідеї успіху в розум Божих дітей і розповсюдження цього чужого Євангелії способу мислення, принесеного на духовний ґрунт зі світу бізнесу.

Християни перш за все стали втрачати страх Божий. Як наслідок, духовні цінності, за які віками боролася Церква Христова, насамперед, вчення про благочестя, якого твердо трималися багато поколінь, було в короткий час об'явлено пережитком минулого. Взамін пролунали проповіді про те, що Бог дозволяє віруючим набагато більше, ніж вони думають, і вся проблема полягає в них. Їм, мовляв, потрібно розкріпоститися і жити однією лише вірою та усвідомленням Божої любові та благодаті. Результатом цього стало все більше проявів серед християн у повсякденному житті розгнуданості та зухвалості. Видаючи свою плотську зухвалість за ревність, стали намагатися брати вірою всі мислимі (і немислимі - *ред.*) Божі обітниці без страху Божого, забуваючи чи відкидаючи істину, що хоч благодать і приходить не через діла, але обітниці Свої Всевишній виконує для тих, хто Його боїться. Плоди цієї бездуховності невдовзі стали настільки явними, що на це вже не могли не реагувати навіть лідери харизматичного руху.

Западня харизматичних заблуджень.

Відомий американський пастор Дж. Бівен написав книгу під назвою «Страх Божий» у якій він описує власні відкриття. Він бачив багато християн, яких Господь, прийшовши на землю, відкинув через їхнє беззаконня, відсутність у них практичної праведності і страху Божого, не зважаючи на всі чудеса, звершені ними в ім'я Ісуса. Розбору проблемних питань цієї течії, пов'язаних, наприклад, зі служінням пророків чи з так званим ходженням у вірі, властивим харизматам, присвячена не одна книга. Відрадий сам факт, що відомий лідер харизматичного руху настільки серйозно звернув увагу на ці питання. Однак, схоже, що вказати реальний вихід з цієї ситуації і йому не під силу. Віруючих, які потрапили у западню харизматичних заблуджень, вивести з неї дуже непросто. Це пов'язано з рядом факторів. Ці заблудження, насаджені у серця християн, лишають у них такі сильні духовні пошкодження, які майже не піддаються виправленню, чи виправляються з величезними труднощами, вимагаючи глибинного покаяння і такого зречення від них, яке буває у випадку звільнення людини від окультної залежності. Ці небезпечні реалії спричинюють втрату віри, і духовного мислення, яке непомітно витісняється плотським.

Плотські тлумачення спотворюють істину.

Це характерно для харизматичних вчень. Вони розглядають духовні істини

Біблії і спотворюють їх плотськими тлумаченнями, надаючи їм недуховного значення, що чуже духу і смислу Писання. Наприклад, коли з приходом релігійної свободи в Росії в країну почали приїжджати західні проповідники, вони постійно підкреслювали, що місцеві віруючі невеселі і надто закомплексовані, а тому людям слід дати свободу і розкріпачення. Ця узагальнююча думка про віруючих колишнього СРСР, християн, переслідуваних за віру, які прожили важке трагічне життя, м'яко кажучи, далека від істини. Не можна заперечити, що є немало людей, які мають прийти до звільнення від своєї сором'язливості і скутості одночасно з духовним зціленням і підйомом, а не завдяки розв'язності, яка має в них терміново з'явитися. Я знайомий з християнами, які довгі роки проводили у боротьбі з проблемами і були людьми закомплексованими. Коли Господь довів до кінця свою чудову благодатну працю у їхніх серцях, вони стали дивно радісними людьми, які дихали отриманою ними в Ісусі Христі свободою, людьми, що палали серцями вдячністю Господу. В основному це були люди з тяжким минулим, тому для повного зцілення їхніх душ і сердець Господу необхідно було провести немало праці, яку Він і звершив найчудеснішим чином. Коли ж на цьому нелегкому шляху через духовну пустелю, замість терплячого очікування і надії на Господа, людям пропонують швидкі непродумані поради, вони, може й приймуть вигляд зовні розкріпачених людей, але внутрішньо надовго, якщо не назавжди, лишаються без пізнання істини. Щоб

пройти реальний шлях назустріч Христу і отримати Його свободу, треба обов'язково пройти через тісні ворота і навчитися йти за Ним вузьким шляхом, прокладеним Ним Самим. А не вчинити так, значить відмовитися від пізнання Його шляхів, не отримати обіцяної Євангелієм близькості з Ним, не набути можливості насолоджуватися Господом.

Замість істинної духовності – підробка.

Є ще одне явище, притаманне харизматичному рухові: прийняття плотської радості у якості духовної. Більша частина явищ, що супроводжують служіння харизматичних церков, які учасники сприймають як дію благодаті і прояв духовної радості, насправді є підробкою і проявом плоти. Хоча це, можливо, звучить різко і з осудом, але заради істини слід сказати прямо, що та радість, якій харизмати приділяють стільки уваги – це чисто тілесна гра на почуттях. Натхнення, яке вони переживають у ці моменти, споріднене з тими, які можна бачити на рок-концертах чи сучасних шоу програмах. В обох випадках за очевидним явним впливом на почуття і дух людей ховаються нечисті духи, які впливають на присутніх своєю демонічною силою. Вплив стається завдяки розробленим методикам, до числа яких належить нагнітання і електризація емоційної атмосфери, різні ораторські прийоми... Сподіваюся, що сатанинське походження того, що відбувається на рок-концертах, не викликає у віруючих особливих сумнівів. Але питання, що натхнення і благословіння харизматичних служінь не мають ніякого

відношення до благословіння і натхнення Святого Духа, у багатьох, на жаль, викликає чималі труднощі. Якщо уважно розглянути хоча б один з елементів цих служінь – музику, то вищесказане не видаватиметься таким уже й різким. По-перше, сама музика, яку використовують харизмати, плотська і не підходить для прославлення Бога. Вона, можна сказати, мука для вух, страждання для душі і жах для розуму. Навіть з музичної точки зору, така музика надто низької якості, і ніяким чином не несе Богу слави. Своім стилем і характером вона принижує святість та велич Творця. Але ті, що говорять про необхідність такого прославлення Бога, насправді шукають для себе нових відчуттів, подібних до тих, які у певних колах називаються не дуже приємним словом «кайф». Їм ця музика, безумовно, здаватиметься привабливою і благословенною. Насправді вона зовсім не духовна, і це неважко помітити за такою ознакою як її нарочитий ритм. Ритм – одна зі складових будь-якого музичного твору. Прикладами того є танцювальна чи військова музика. Таким чином музика, яка заглушує інші складові музичного твору: мелодію і слова, безумовно плотська по характеру і суті; вона, не зважаючи ні на які заяви, служить для збудження плоти. Ну й що, – скаже хтось, – у такій дії на віруючого немає нічого поганого, що перешкоджає істинному поклонінню Богу. Однак це не так.

Оплески та танці замість благоговіння.

Якось один західний пастир поставив питання: «Чому у вашій церкві

немає зовнішніх ознак радості в Господі: наприклад оплесків і танців?» На питання: як він розуміє цю радість у вічності, він сказав: «Коли в час другого приходу Христа ми Його побачимо, то від радості будемо аплодувати».

І тієї ж миті у моїй свідомості постала картина явлення Спасителя Ісуса Христа ап. Іоанну, який знаходився на острові Патмос. Мабуть улюблений учень не менше нас любив свого Господа і з трепетом чекав на Нього. Але чомусь він не заплескав у долоні, побачивши Ісуса, а впав до Його ніг мов мертвий. Певно ми не так очікуємо приходу Христа, як описано в Слові, – подумалося мені тоді. Ця розмова вказує на серйозну проблему: втрату **страху Божого, благоговіння і величного споглядання** Всевишнього, що, на жаль, стало для християнства характерним, особливо для тих, хто належить до харизматичного руху.

Три вищеназвані християнські чесноти поступилися вільному, неблагоговійному, панібратському ставленню до Творця. Людське «Я» з його таємними і явними бажаннями без сумніву бачитиме вершину благословіння в гучній музиці, в переживаннях, подібних до екстазу та різних надприродних діяч небіблійного характеру. За розмовами про радість не лише ховається питання про прийнятність тієї чи іншої форми богослужіння, йдеться про надважливі речі, які визначають істинність християнського життя, а саме про істинні пізнання та шанування Бога. І християни, налаштовані у цьому питанні ліберально, рано чи пізно схилияться до поклоніння не

Святому, не Богу Авраама, Ісаака і Якова, а іншому, якого вони фактично проповідують. Небезпека ця настільки велика, що не потребує коментарів. Це спотворене примітивне уявлення про Бога приходить через недуховну тілесну уяву людини, коли Вічного і Святого сприймають як засіб досягнення земних успіхів і благ. Зникає істинне уявлення про Бога, як про Особу, перед Якою слід ходити в благоговінні та страху.

«Не треба боятися, – кажуть ці люди, – Він не страшний». Хоча Бог і не є особою, яка розповсюджує довкола себе жах і панічний страх, Він, усе ж таки, як каже Біблія, страшний (Повт. Зак. 7:11-21); «Бо Господь Всевишній страшний, великий Цар усієї землі» (Пс. 46:3). «Вседержитель! Ми розумом не осягаємо Його. Він великий силою, судом і повнотою правосуддя. Він нікого не гнітить. Тому хай благоговіють перед Ним люди і нехай тремтять перед Ним усі мудрі серцем!» (Йов 37:23-24).

Саме Божа велич, сила, святість і добрість Його, піднесеність, повнота й досконалість викликають святий і благочестивий страх перед Ним, безмежне благоговіння, яке сповнює душу блаженством і трепетом; вчить кожного у смиренні ходити перед Ним, споглядати постійно Його славу, з вірою і терпінням чекати від Нього мудрості, напоумлення, сили і милості. І нема іншого ставлення до Того, Хто є звеличений і вічно живий, Чиє ім'я святе! Інше просто недопустиме, недостойне людини, створеної за образом Божим.

(далі буде)